

— Тъ, г-нь учителю, се събиратъ да огидатъ въ топлитъ страни. Подъ нашата стрѣха има три гнѣзда. Лѣтосъ се измѣтиха ластовички и порастнаха. Сега ги нѣма вече. И тѣ отидоха при другитъ.

— Да, сега ластовичитъ се събиратъ на орлякъ и се готвятъ за дълъгъ нѣтъ. Скоро тѣ ще напустнатъ нашитъ мѣста. Защо ли бѣгатъ отъ тукъ?

— Става студено. Зима иде. Бѣгатъ отъ студа. Ако останатъ тукъ, ще умратъ отъ студъ.

— Защо тогава не избѣгатъ всички птички. Ето врабчето нѣла зима стои при насъ. И то е голѣмо колкото ластовицата, и то е покрито като нея съ перошина, но не умира отъ студъ.

— Прѣзъ зимата ластовицата нѣма какво да яде. Тя ще умрѣ отъ гладъ.

— Какво яде ластовицата?

— Мушици.

— Да. Азъ съмъ виждалъ, какъ ги лови тя.

— И азъ съмъ виждалъ. Хвърка край рѣката, по улицитъ съ отворени уста. Щомъ стигне нѣкоя мушица, тозчасъ я напанва.

— Нека яде и прѣзъ зимата мушици?

— Тогава нѣма мушици: всички измиратъ.

— И други птички като ластовицата бѣгатъ въ топлитъ страни. Въ градината на бай Петра сръщу чешмитъ прѣзъ пролѣтѣта пѣха славейчета. Сега се не чуватъ.

— И тѣ сж отишли въ топлитъ мѣста.

— Защо?

— Славейчето се храни съ мушици, пѣкъ сега мушицитъ сж измрѣли. Ако остане тукъ, ще умрѣ отъ гладъ.

— Прѣзъ ноцтѣта става студено, и тѣ замръзватъ.

— Защо ли сега става хладно?

— Слънцето по-слабо грѣе и не може да стопли земята.

— Да, то не пече така силно, както по Петровъ-день или Илинъ-день. Тогава на пладнѣ се издигаше високо, високо на небето. Лжчитъ му падаха право къмъ земята и силно парѣха. Загуй прѣзъ лѣтнитъ дни попладнѣ горещината бѣше негърнима. Хората се криеха на сѣнка. Овцетъ пладиуваха подъ дърветата. Бучетата тичаха съ, изплезени езици. Дѣцата пѣкъ се кжѣха въ рѣката да